

het artikel over kroonprins Christiaan open op tafel had liggen.

‘Bedankt, het ziet er lekker uit,’ zei Elys.

Bertus leek wat bedaard te zijn en schonk haar zelfs een kleine glimlach. Hij draaide zich direct om en liep naar zijn vrouw om haar te helpen met het openen van de bakkerij.

Wat zou dat betekenen, dacht Elys. Je moet niet alles geloven... Ze dacht er nog een paar minuten over na, maar legde het toen naast zich neer.

‘Ik moet in het dorp hiernaast naar een afspraak, Elys, maar ik hoop je snel weer te zien. Je bent altijd welkom om bij ons langs te komen!’ Miranda gaf haar een dikke knuffel en liep zwaaiend de bakkerij uit. Bertus ging met een grote kop koffie naast Elys aan het tafeltje zitten en keek haar lang en indringend aan. ‘Miranda vindt dat ik je mijn excuses moet aanbieden voor mijn humeur van vanochtend.’

Elys wilde hem vertellen dat dat niet nodig was, maar hij stak zijn hand op om haar tot stilte te manen. ‘Ik ben het daar niet mee eens. Misschien had ik je arm wat minder hard vast moeten pakken, oké. Maar ik hoop echt dat je nu doorhebt dat je hier geen magie in het openbaar moet vertonen. Ook niet als je denkt alleen te zijn. Alle magiërs hier zijn enthousiast over je komst en het zou verschrikkelijk zijn als je door je onervarenheid met het ondergrondse leven in Trinsea in no time opgepakt wordt. Als dat bekend zou worden, zou er nooit meer één magiër naar ons land durven komen.’ Hij keek haar streng aan.

‘Ja, meneer. Ik begrijp het.’ Ze voelde zich klein door de strenge toon waarmee hij haar terecht had gewezen. Maar hij had gelijk. Ze was onverantwoordelijk bezig geweest. Ze had de ernst van de situatie gewoon totaal verkeerd ingeschat en wilde de Trinseaanse magiërs niet teleurstellen.

Compleet onverwacht proestte Bertus het uit van het lachen. ‘Krijg nou wat... Meneer... Het is gewoon Bertus, hoor!’

Vol ongeloof keek Elys hem aan.

‘Ja ik heb al vaker gehoord dat ik een ochtendhumeur heb. Maar nog nooit heeft iemand mij daarom met “meneer” aangesproken.’ Hij nam nog een grote slok koffie en sloeg glimlachend de krant open, die Elys net had dichtgevouwen.

‘Bertus?’ vroeg ze twijfelachtig. Ze durfde hem eigenlijk niks te vragen, want ze wilde hem niet weer te veel tot last zijn. Maar haar nieuwsgierigheid won het van haar twijfel.

‘Hmmm?’ Hij keek niet op van de krant.

‘Wat bedoelde je met dat ik niet alles moet geloven wat er in de krant staat?’

Bertus liet de krant iets zakken en keek haar over de rand van de krant aan. ‘O,

dat. Nou, alle artikelen in de krant worden gecontroleerd door de overheid. Als er ook maar iets te herleiden is naar magische activiteiten, dan worden deze verhalen volledig herschreven of verwijderd. Bijvoorbeeld dit bericht over het ministerbezoek.' Hij legde de krant plat op tafel en wees op het artikel over het bezoek van de Andeleaanse minister. 'Totale onzin dat ze over de oogst gingen praten, terwijl de afspraken die gemaakt werden over handhaving van magie aan de rand van Trinsea volledig worden genegeerd in dit artikel. Bovendien staat er ook gewoon een hoop onzin in.' Hij pakte de krant weer op en las verder.

'Bertus?'

Hij vouwde geduldig de krant weer dubbel. 'Ik denk dat je mij de krant niet laat uitlezen voor ik de deur open moet doen,' zei hij zuchtend, maar met een uitdagende twinkeling in zijn ogen. 'Dus vraag maar raak.'

Elys snapte niet waarom hij het erg zou vinden dat hij de krant niet kon lezen als er toch alleen maar onzin in stond. Maar ze had andere vragen waar ze liever antwoord op wilde. 'Kun je mij iets meer vertellen over Trinsea? Mijn ouders hebben mij weinig verteld.'

Hij keek haar schattend aan. 'Ik ben blij te merken dat ik je genoeg heb laten schrikken. Kennis over Trinsea zal je zeker helpen je leven hier op te bouwen.' Hij ging achterover zitten in zijn stoel. 'Natuurlijk wil ik je meer vertellen over Trinsea. Al denk ik dat je gaandeweg meer zal leren over dit prachtige land dan ik je kan vertellen.' Hij legde de krant weg en begon te vertellen.

Een ruim uur later stapten Elys en Bertus de bakkerij uit. Elys had al snel gemerkt dat Miranda gelijk had gehad over het ochtendhumeur van Bertus. Zodra het tijd was geweest om de bakkerij te openen, was hij opgesprongen en had hij alle klanten uitbundig begroet. Een kwartier geleden was zijn enige medewerker begonnen en na een korte overdracht had Bertus erop gestaan om richting Eretria te vertrekken. Elys had hem bedankt dat ze met hem mee mocht rijden, zodat ze niet hier ergens een bus of taxi had moeten zoeken. Maar Bertus had dit weggewuifd en gezegd dat het geen enkel probleem was. Elke magiër die naar dit land kwam, zou hartelijk onthaald moeten worden, en hij wilde haar niet nog meer in het diepe gooien.

Tijdens de autorit gaf Bertus bij elk dorpje een uitgebreid verhaal over wat je daar kon beleven, hoe de mensen waren en soms ook hoe het dorpje was ontstaan. Er waren veel verschillende typen dorpjes. Handelsdorpen, vissersdorpen, zelfs een dorpje waar ambachtslieden die rieten manden maakten zich hadden gevestigd. In Lavera had je

ook wel dorpjes waarvan gezegd werd dat er bijvoorbeeld leerlooiers woonden, maar daar waren de ambachten eigenlijk al lang verwaterd.

Na een tijdje reden ze langs een toren, die veel leek op een toren die Elys in het grensdorp had gezien. Bertus stopte even met zijn verhaal. Het was alsof hij inslikte wat hij erover wilde zeggen. Elys voelde duidelijk een verzwakte, maar nog steeds aanwezige, magische uitstraling. Ze vroeg zich af wat daar gebeurd was, maar Bertus negeerde de toren verder en ze kreeg het gevoel dat hij er liever niet over vertelde.

Elys keek naar haar schoot en speelde met haar ring, waar een kleine, groene smaragd in zat. Die smaragd was een van haar amuletten, waarvan ze er altijd een om had. Deze was al generaties aan de oudst geborenen gegeven en was haar favoriet. Ze zag dat Bertus een maansteen in zijn manchetknopen had laten zetten. Dat gaf haar een goed gevoel. Het dragen van edelstenen hadden de magiërs van Trinsea en Lavera dan toch gemeen.

‘Bertus?’ onderbrak ze hem, terwijl hij net was begonnen wat te vertellen over de hoofdstad. Ze had zich ineens onzeker gevoeld over het dragen van haar ring.

‘Ja?’

‘Weten de krachtelozen in Trinsea van het gebruik van edelstenen door magiërs?’ De steentjes in de manchetknopen van Bertus waren bijna niet te zien, terwijl in Lavera juist heel opzichtige juwelen gedragen werden door de magiërs.

‘Uiteraard. Net als in elk ander land gebruiken wij ook edelstenen, afhankelijk van de krachtenbron in de magiër. Omdat het in elk land gebruikelijk is, is het een van de dingen waarop gelet wordt bij zaken waarin mensen terechtstaan voor het bezitten van magische krachten. Daarom dragen wij zo onopvallend mogelijke sieraden.’

Elys draaide aan haar ring. Ze vroeg zich af of die wel zou kunnen.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, reageerde Bertus dat haar ring geen probleem zou zijn. ‘Ze kijken om de een of andere reden vooral naar kettingen en armbanden. En het is niet zo dat iedereen die edelstenen draagt gelijk magiër is. Ook hier geloven ze in de positieve energie die edelstenen kunnen afgeven aan mensen. Daarom dragen veel mensen een klein sieraad met edelstenen. Ik geloof alleen niet dat ze de link ooit gelegd hebben met de specifieke edelstenen die wij gebruiken,’ voegde hij eraan toe.

‘Bertus?’

Hij grinnikte even. ‘Ik ben blij te merken dat je erg nieuwsgierig bent, maar zoals je misschien wel kunt begrijpen, zou ik je willen adviseren dat alleen te doen bij mensen waarvan je zeker weet dat ze magiër zijn.’ Hij knipoogde uitnodigend, om aan te geven dat ze haar vraag mocht stellen.